

BISER

Letnik XXVII

GLASILO ŽUPNIJE KOTLJE

Morda bo prišel dan..., ko ne bomo več izključevali tistih, od katerih ni veliko koristi, ko za iti naprej ne bo potrebno več izbirati in ko bo politika utemeljena na dialogu.

Ko bodo verstva vzpostavljala poti miru ter sožitja med brati in sestrami, ko bosta vesplošno bratstvo in družbeni mir slavila zmago in ko bosta prizadevanji papeža Frančiška ter velikega imama Ahmada Al-Tayyeba postali resničnost, kot to pravi sveti oče v okrožnici Fratelli tutti.

Ko bo prišel ta dan, se bomo bolj odprli drugim kulturam, gledali bomo obraze tistih, ki jih sedaj spregledamo in namesto, da jih bomo sodili, bomo spodbujali njihovo dostojanstvo.

Delajmo vsak dan skupaj, da bo ta dan prišel.

Vir:/katoliska-cerkev.si/

Ob 1. mednarodnem dnevu človeškega bratstva

DUHOVNA MISEL

Človek je krhko bitje

Človek je krhko bitje; to nam je postalo še veliko bolj jasno zdaj, ko nas ogroža pandemija koronavirusa.

Človek je tudi bitje, ki se vedno išče in hoče živeti v svobodi, neodvisnosti, v normalnih razmerah. Ko pa pride čas stiske ali preizkušnje, se zave, da lahko v kratkem času izgubi vse, kar je pridobil v več letih dela.

Na dan pridejo strahovi in če človek nima vere ali nekih idealov, je naslednji korak obup. Navidezni optimizem, lepo urejeno življenje tako imenovane »pravične družbe« pade v prepad, zaide v krizo, ko vsi začnejo dvomiti o pristnosti te »pravične družbe«. V resnici ureditev naše družbe temelji na iluziji; največkrat je bilo vse samo lepa slika življenja, ki v realnosti ne obstaja, pa smo to skrivali. Zato zdaj prihajata na dan strah in obup, da se ne bi vse to porušilo in bi ostali zopet sami v kaosu.

Preizkušnja koronavirusa nam bo pomagala k spoznanju, da se moramo vedno boriti za

pravičnost, svobodo, bratstvo, za prijateljstvo in medsebojno pomoč. Če živimo v tem duhu, če ostajamo povezani in če znamo deliti, bomo preživeli vsako krizo, tako kot so jo preživeli naši predniki v prejšnjih stoletjih.

Napredek nas ne sme zaslepiti in zapeljati v misel, da je družba enolična in pot ena sama ... Življenje je bogato, je iznajdljivo, lahko sanjaš o boljšem in pravičnejšem svetu in če se zanj boriš skupaj z drugimi, je vse mogoče. Ampak nikdar brez težav, žrtve, močne volje in vere.

Zdaj živimo, kot da smo gospodarji zemlje, okolja in celo vesolja. Zemlja in njeno bogastvo nam je bilo dano, da ga uporabljamo, ne pa, da ga izkoriščamo in s tem uničujemo

naravo, zrak in vse okolje, v katerem živimo.

Opijanili sta nas znanost in tehnika; mislimo, da smo vsemogočni, da lahko vse spremenimo. Nismo več spoštovali meja, zanikali smo nevarnost in se z njo igrali. V resnici smo se izgubili v labirintu, iz katerega bomo težko našli pot.

Zaradi ošabnosti in brezmejnega poveličevanja človeka smo se odmaknili od tiste prave človeške avanture, kjer bi morali delati za skupno dobro, za spoštovanje vsakega otroka, za dostojanstvo vsake osebe. Nismo šli v to smer, ker smo hoteli biti bogovi, zdaj pa smo ugotovili, da smo krhka bitja, ki živimo danes, in jutri nas več ni.

Ampak če bomo živeli v upanju, v ljubezni in veri, potem lahko upamo, da nas čaka bratsko in skupno življenje, kjer vladajo dobroti, resnica in lepota in vse, za kar smo se borili na tej zemlji.

Delajmo z ljubeznijo, za naslednje rodove, in ko delamo za druge, delamo zase in za človeški obstoj in s tem gradimo novo upanje. Če

verujemo v Boga ljubezni, ne moremo biti obupani.

Seveda pa smo kdaj popolnoma iz sebe. Največkrat smo jezni, ko zapravljamo priložnosti, da bi napredovali in gradili boljšo prihodnost za naše otroke, ki je mogoča. Ko sledimo Jezusu Kristusu, ne smemo obupati, vemo namreč, da je življenje boj na vseh področjih.

Upamo, da človek lahko postane boljši, pravičnejši, tak, ki bo znal deliti in bo usmiljen do drugih ljudi. Tega usmiljenja našemu času manjka. Vse preveč stavimo na denar, na imetje, tehniko in vse to nas lahko hitro pahne v prepad.

Prava moč je v edinosti in v skupnosti, ko se zavedamo, da smo bratje in sestre, da živimo drug za drugega, ko delimo zemeljske dobrine z vsemi ljudmi na svetu. Na ta način lahko preživimo vsako pandemijo, naj bo še tako huda ali nepredvidena. Nekoč bo človeštvo razumelo, da živimo in delamo za skupno dobro. Nobenih samodejnih receptov ni. Vsak človek mora iskati svojo pot in svoj življenjski cilj, kjer bo našel tudi druge ljudi in

z njimi skupaj živel, si pomagal.

Na tem svetu smo popotniki, nikdar gospodarji, še manj vladarji. Imejmo radi naše otroke, ker nam oni dajejo vedno novo upanje, da je boljši svet mogoč. Vzgajajmo jih za skupno dobro in si vsak dan prizadevajmo za edinstvo, kjer koli smo in živimo.

Tako bomo hitro dobili veselje do življenja, otroci pa nam bodo dajali še večjo moč, da se borimo za boljši in bratski svet, kjer bomo vsi ljubljene in

bo vsak imel svoj prostor in dostojanstvo. Cilj življenja je sreča In ta sreča se začne danes, tam, kjer živim in delam.

Vsi, ki živijo okrog mene, naj spoznajo, da jih spoštujem, jim pomagam, da sem njihov brat ali sestra in sem vedno pripravljen priskočiti na pomoč. Srečni ne bomo nikdar sami, ampak vedno z drugimi. V takem duhu živi upanje.

Župnik Edi Vajda

Papež z apostolskim pismom *Patris corde* napovedal leto svetega Jožefa

Z apostolskim pismom »*Patris corde* (Z Očetovim srcem)«, ki je izšel 8. decembra 2020, na praznik Brezmadežne, se Frančišek spominja 150. obletnice razglasitve sv. Jožefa za zavetnika vesoljne Cerkve. Ob tej priliki bo od 8. decembra 2020 do 8. decembra 2021 potekalo posebno »Leto svetega Jožefa«. Kot ljubljene oče, oče v nežnosti, poslušnosti in sprejemljivosti; oče ustvarjalnega poguma, delavec,

vedno v senci: s temi besedami papež Frančišek nežno in ganljivo opisuje sv. Jožefa v apostolskem pismu »*Patris corde*«, ki je bilo objavljeno ob 150. letnici razglasitve ženina Device Marije za zavetnika katoliške Cerkve. Blaženi Pij IX. je namreč z dekretom *Quemadmodum Deus*, ki ga je podpisal 8. decembra 1870, zahteval ta naziv za sv. Jožefa. Za obhajanje te obletnice je papež od 8. decembra 2020 do 8. decembra 2021 napovedal

posebno »leto«, posvečeno Jezusovemu krušnemu očetu. V ozadju apostolskega pisma je pandemija covid – 19, ki nam je dala razumeti, piše Frančišek, pomen navadnih ljudi, tistih ki so, daleč od središča pozornosti, vsak dan potrpežljivi in vlivajo upanje, sejejo soodgovornost. Prav kakor sv. Jožef, »mož, ki je ostal neopažen, mož vsakdanje obzirne in skrite prisotnosti. In vendar je njegova vodilna vloga brez primere v zgodovini zveličanja«.

Ljubljeni, nežni in poslušni oče

Sv. Jožef je namreč konkretno izrazil svoje očetovstvo, »ko je iz svojega življenja naredil darovanje samega sebe v ljubezni, postavljeni v služenje Mesiji. Zaradi te svoje vloge 'stičišča, ki združuje Staro in Novo zavezo', ga je krščansko ljudstvo vedno imelo rado« (1). V njem je »Jezus videl Božjo nežnost«, tisto, zaradi katere »sprejemamo svojo slabost, kajti skozi in kljub naši slabosti« se uresničuje večina Božjih načrtov. »Samo nežnost nas bo rešila delovanja Zlobnega«, poudarja papež, in ob

srečevanju Božjega usmiljenja zlasti v zakramentu sprave lahko »doživimo resnico in nežnost, ker nas Bog ne obsoja, ampak nas sprejema, nas objema, nas podpira in nam odpušča« (2). Jožef je kot oče tudi v poslušnosti Bogu: s svojim »fiat« reši Marijo in Jezusa in uči svojega Sina »izpolnjevati Očetovo voljo«. Ker ga je Bog poklical, naj služi Jezusovemu poslanstvu, »sodeluje pri veliki skrivnosti odrešenja in je v resnici služabnik zveličanja« (3).

Kot oče, ki sprejema Božjo voljo in bližnjega

Istočasno je Jožef »kot oče v sprejemanju«, ker »sprejme Marijo brez predhodnih pogojev«. Ta gesta je pomembna še posebej danes – pravi Frančišek – »v tem svetu, v katerem je očitno nasilje nad žensko«. Toda Marijin ženin je tudi tisti, ki v zaupanju v Gospoda v svoje življenje sprejme tudi dogodke, ki jih ne razume; razpravljanje pusti ob strani in se pomiri s svojo zgodovino. Jožefovo duhovno življenje »ni pot, ki

pojasnjuje, ampak pot, ki sprejema«, kar ne pomeni, da je bil »pasivno v usodo vdan človek«. Nasprotno: njegova glavna vloga je »pogumna in močna«, ker »z močjo Svetega Duha«, ki je »polna upanja«, zna »narediti prostor za tisti del bivanja, ki je protisloven, nepričakovan in ki razočara«. Praktično, kot bi nam Bog po sv. Jožefu ponavljal: »Ne bojte se!«, saj »vera osmisli vsak dogodek, veselega ali žalostnega« in nas ozavesti, »da Bog lahko da rast rožam tudi med skalami«. Pa ne le to: sv. Jožef »ne išče bližnjic«, ampak se sooči z resničnostjo »z odprtimi očmi, in osebno sprejme odgovornost zanjo«. Zato nas njegova sprejemljivost »vabi, naj sprejmemo druge brez izključevanja, takšne kot so, s posebno ljubeznijo do slabotnih« (4).

Pogumen in ustvarjalen oče, zgled ljubezni do Cerkve in do ubogih

»Patris corde« potem izpostavi »ustvarjalni pogum« sv. Jožefa, pogum, ki se pokaže predvsem v težavah in ki v človeku prebudi nepričakovane

vire. Papež pojasnjuje: »Tesar iz Nazareta zna problem spremeniti v priložnost, ker vedno daje prednost zaupanju v Previdnost«. Spoprijema se »s konkretnimi problemi« svoje družine, tako kakor vse druge družine na svetu, zlasti družine migrantov. V tem smislu je sv. Jožef v resnici »poseben zavetnik tistih«, ki morajo, »prisiljeni zaradi nesreč in lakote«, zapustiti domovino zaradi »vojn, sovraštva, preganjanja, bede«. Sv. Jožef, Jezusov in Marijin varuh, »ne more drugače, kot da je varuh Cerkve«, njenega materinstva in Kristusovega telesa: vsak v potrebi, revež, trpin, umirajoči, tujec, jetnik, bolnik je »Dete«, ki ga Jožef varuje in od njega se moramo naučiti »ljubiti Cerkev in uboge« (5).

Kot oče, ki nas uči vrednosti, dostojanstva in veselja do dela

Sv. Jožef, pošteni tesar, ki je delal, »da je zagotovil vzdrževanje svoje družine«, nas uči tudi »vrednosti, dostojanstva in veselja«, »ko jemo kruh, sad svojega dela«. Ta pomen Jezusovega krušnega očeta papežu ponuja

DUHOVNA MISEL

priložnost, da pozove v prid delu, ki je postalo »nujno socialno vprašanje« tudi v državah z določeno stopnjo blaginje. »Potrebno je, da razumemo« – piše papež – »pomen dela, ki daje dostojanstvo«, ki »postane sodelovanje pri delu odrešenja« in »priložnost za uresničitev« zase in za svojo družino, ki je »prvotno jedro družbe«. Kdor dela, sodeluje z Bogom, ker postane »mali ustvarjalec sveta, ki nas obdaja«. Zato papeževa spodbuda vsem, da bi »ponovno odkrili vrednoto, pomembnost in nujnost dela«, tako da »vzpostavijo novo normalnost, v kateri nihče ne bo izključen«. Ko papež gleda zlasti na poslabšanje brezposelnosti zaradi pandemije covid – 19, kliče vsem, »naj pregledajo naše prednostne naloge«, da si bodo prizadevali in rekli: »Noben mlad človek, sploh noben človek, nobena družina brez dela!« (6).

Kot oče v senci, na obrobju iz ljubezni do Marije in Jezusa

Papež potem na pobudo dela Očetova senca poljskega

pisatelja Jana Dobraczyńskiego opiše Jožefovo očetovstvo do Jezusa kot »zemeljsko senco nebeškega Očeta«. »Očetje se ne rodijo, očetje postanejo«, pravi Frančišek, ker »sprejmejo skrb za otroka«, ko prevzamejo odgovornost za njegovo življenje. Na žalost se v današnji družbi »otroci pogosto zdijo sirote svojih očetov«, očetov, ki so sposobni »sina uvesti v življenjsko izkušnjo«, ne da bi ga zadrževali ali »posedovali«, ampak ga »usposablajo za odločitve, za svobodo in za odhode«. V tem smislu ima Jožef vzdevek »najčistejši«, kar je »nasprotje posedovanju«: pravzaprav »je znal ljubiti na izredno svoboden način«, »znan je stopiti na obrobje«, da bi v središče svojega življenja ne postavil samega sebe, ampak Jezusa in Marijo. Njegova sreča je v »darovanju samega sebe«. Njegov lik je zato nadvse zgleden v svetu, ugotavlja papež Frančišek, ki »potrebuje očete in zavrača gospodarje«, odklanja tiste, ki »avtoriteto mešajo z avtoritarnostjo, služenje s servilnostjo, soočenje z zatiranjem, ljubezen

s socialnim skrbstvom, oblast z uničenjem«. Pravi oče je tisti, ki se »odpove skušnjavi, da bi živel življenje otrok« in spoštuje njihovo svobodo, saj očetovstvo, ki je živeto v polnosti, naredi očeta samega »nepotrebnega« v trenutku, ko »otrok postane samostojen in

stopa sam po poteh življenja«. Biti očetje »ni nikoli uveljavljanje posedovanja«, poudarja Frančišek, ampak »znamenje, ki nas napoti na višje očetovstvo«, »na nebeškega Očeta« (7).

OBVESTILA

14. marec, 4. postna nedelja – ob 15.15 križev pot na Brinjevi gori; ob 14.00 odhod izpred trgovine Spar Ravne – odvisno od Covid - 19

19. marec, petek – sv. Jožef, Jezusov rednik

21. marec, 5. postna nedelja, tiha nedelja - ob 17.00 velikonočna spoved s spokornim bogoslužjem v župnijski cerkvi Ravne na Koroškem

25. marec, četrtek – Gospodovo oznanjenje – materinski dan

Dostojanstvo božjega otroštva je prejela

1. Breznik Eva

H Gospodu po večno plačilo so odšli:

1. Potočnik Marjana, 83 let, Preški vrh 13a;
2. Janet Anton, 79 let Brdinje 10b;
3. Trup Milan, 47 let Pod gora 18;
4. Pšeničnik Maks, 76 let, Brdinje 95;
5. Merkač Ivanka, 85 let, Kotlje 3.

Odgovorni urednik: Edvard Vajda, župnik
Lektorica: Irena Oder
Tiskanje: Župnija Ravne na Kor.

Uredniški odbor: Petra Jamnik
Kobolt, Janez Gorenšek,
Kristina Grabner
Naklada 50 izvodov